

חיי שרה

מתוך ספר לקוטי הלכות

ויתן לי את מערת המכפלה

כגט

שפפולה זוגות: אדם וחוה, אברהם ושרה וכו' (ערובין נג). שעל שם זה נקראת העיר "קרית ארבע", על שם ארבעה זוגות וכו', ארבעה זוגות הם בחינת תפלין של ראש ותפלין של יד, כי ארבע פרשיות של ראש הם בחינת ארבעה מחין דכורא. וארבע פרשיות של יד הם בחינת ארבעה מחין דנוקבא. וזהו בחינת ארבעה זוגות הנ"ל, כי קרית ארבע הם בחינת ארבעה שמות של התפלין כידוע. ועל-כן נקראת מערת המכפלה על שם חיים ארבים של הצדיקים שקדשתם וחיותם בפולה תמיד, כי בכל פעם מוסיפין קדשה על קדשה תשובה על תשובה, שזה עקר קיום התורה, בחינת (איוב יא) כי כפלים לתושיה, בחינת (משלי לא) כי כל ביתה לבוש שנים, פתוח תפתח, הענק תעניק, נתן תתן וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל, בחינת משנה תורה, בחינת (ישעיה סא) לכן בארצם משנה יירשו, שכל זה הוא בחינת חיים ארבים, חיים נצחיים שזוכין הצדיקים על-ידי שמוסיפין וכופלין קדשתם בכל יום ובכל עת (הלכות תפלין ה', אות ל"ט):

בכסף מלא יתננה לי..

(כגט)

ועל-כן לא רצה אברהם אבינו לקח המערת המכפלה במתנה מעפרון, כמו שכתוב: בכסף מלא יתננה לי, כי לגדל עצם הקדשה שהיתה שם, וכשהיתה תחת יד עפרון היו הקלפות מסבבין אותה מאד, ועל-כן אצל עפרון היתה ח"שך אפלה כמובא, על-כן לא היה באפשר להוציאה מעפרון במתנה בחנם כי אם בכסף מלא, כי אי אפשר להוציא ולהעלות הקדשה בחנם, בפרט קדשה גבוהה כזאת. ועל-כן נתן לו ארבע מאות שקל כסף, שהם מרמוזין על ארבע מאות עלמין דכסופין, כמו שכתוב בזהר הקדוש. הינו כי ממוז של אברהם היה קדוש מאד ונתגלו בו כל הגונון עלאין שהם גדלת הבורא יתברך (פמובא בל"מ, כ"ה), שזהו בחינת ארבע מאות עלמין דכסופין שבהם מתענגים הצדיקים, שהם בחינת כלל כל הגונון הקדושים שהכל תאבים ומתענגים לראותם ולהסתכל בהם.

וזהו בחינת: ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר, ותרוממו: דמתקבל בסחורתא בכל מדינתא, הינו שכל הסחורות והמשא ומתן שבכל המדינות, הכל נעשה על-ידי הכסף, כמו שכתוב: והכסף יענה את הכל, מחמת שבהכסף כלולים כל הגונון עלאין שכלולים בארבע מאות עלמין דכסופין, שהם בחינת ארבע מאות שקל כסף, ובכח זה קנה אברהם את מערת המכפלה מעפרון, על-ידי שגלה

כשת פז רבי נחמן אפרספ

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

גדלת הבורא על-ידי הארבע מאות שקל כסף שלו שהיו כלולים בהם כל הגונון וכו', שעל-ידי זה נכנעו הקלפות שרצו להתאחו שם ונפלו ונתבטלו, ועלתה השדה והמערה ונקנה לאברהם, כמו שכתוב: ויקם שדה עפרון — תקומה היתה לו, כמו שפרש רש"י שם, והכל על-ידי התגלות הגונון שבכסף של אברהם. אבל בודאי עפרון לא זכה להנות מאלו הגונון, כי אחר-כך כשבא הכסף לידו נתעלמו הגונון שהם בחינת ארבע מאות עלמין דכסופין וכמבאר לעיל (הלכות מתנה ד', אות י"א):

ואם לא תאבה האשה

כדח

ללכת אחריך..

התורה הקדושה מספרת הרבה איך אליעזר זכה למצא הזוג של יצחק, כי כל העולמות היו תלויים בזה כי כל ישראל יצאו מהם, אבל היה קשה מאד מאד למצא זוגו מחמת שהוא בחינת גבורות גדולות שמשם עקר האבדות, בחינת הניצוצות הנפולין שהם בחינת נאבדים ונדחים שצריך כל אדם להשתדל מאד לבקשם ולחפשם כל ימי חייו, שמחמת זה קשה למצא הזוג (כמבאר בלקוטי תניינא סימן פז-פח, עין שם). וכן בכל שנה ושנה בראש השנה נתעורר בחינת פחד יצחק בשרשו העליון והמתקתו כשקורין בתורה שכבר נמצא זוגו של יצחק שזהו בחינת מה שגומרים לקרות ביום שני של ראש השנה בענין זה, כי בכל שנה נעשה זאת ברוחניות שעל-ידי זה עקר המתקת הדינים: (הלכות ברכת הפרות ה', אות א')

ויצא יצחק לשוּח בשדה

כדסו

כל מה שרואה האדם, שהדינים, שהם שרש בחינת התגברות היצר, מתגבר עליו ביותר, הוא דיקא צריך להתגבר ביותר להרבות ולהפציר בתפלה ועתה יותר ויותר בכדי להמשיך הצדקה והחסד העליון ולהמתיק ולבטל תקף הדינים. ועל-כן עקר ההתבודדות, שהוא שיקח בינו לבין קונו, נאמר אצל יצחק ביותר, כמו שכתוב: ויצא

סיפור השבוע

סדר הנסיעה של רבנו ז"ל לארץ-ישראל

... (ה) בערב-הגהפסח שנת תקנ"ח לפ"ק יצא אדונינו מורנו ורבנו, וזכרנו לברכה, מהמקוה, ואמר לזה שהלך עמו, שבזאת השנה יהיה בודאי בארץ הקדושה. ובחגי-הפסח אמר תורה על פסוק: ושילך במים רבים ועקבותיך לא נודעו, והקשה מרישא לסיפא, ואמר תורה על זה בתרוץ קשיא זו, ומתוך דברי תורתו הקדושה נתודע לכל באי אליו, שבודאי יסע לארץ-ישראל.

... (ו) וכאשר שמעה אשתו זאת, שלחה בתה אליו לשאל אותו, איך אפשר לו להניח אותם, מי יפרנסם, והשיב כך: את תסעי למחנתך, אחותך הגדולה — יקח אחד אותה להיות בביתו משרתת קטנה, שקורין ניאנקע, אחותך הקטנה — יקח אחד אותה לביתו מצד רחמנות, ואמך תהיה משרתת קעבין (טבחית), וכל מה שבביתי, אמפר הכל על הוצאת הדרך. וכאשר שמעו זאת בני-ביתו, געו כלם בבכיה, ובכו פמה ימים, ולא היה לו שום רחמנות עליהם, ואמר, כי לא סגי בלאו הכי (לא שייך בלא זה), יהיה איך שיהיה, הוא יסע בודאי, כי רבו כבר הוא שם, ומעוטא בתר רבא אזלא (והמעוט הולך אחר הרוב). ונאמר בזה הלשון: ווארין די גרעסטי העלפט איז שוין דארט וכו' (היות שהחצי הגדול כבר שם). ואמר: אני רוצה לנסע לארץ-ישראל, ואני יודע גדל הפגיעות והעבובים, שיהיו לי על זה בלי שעור וערך, אך כל זמן שהנשמה בקרבי, כל זמן שיהיה לי רוח חיים באפי, אמטר נפשי ואסע בכל כחי לשם, וכל עוד נפשי בי אסע לשם, וה' — הטוב בעיניו יעשה ...

(ההמשך מעבר לדף)

יצחק לשוּח בשדה, מחמת שהוא מבחינת הדין, ובו נאמר: ויעתר יצחק לה'. ועל-כן הזהירו רבותינו וזכרונם לברכה (ברכות ו') ביותר להיות זהיר בתפלת המנחה דיקא, שהוא פנגד יצחק. (הלכות מתנה ה', לפי השתכחות הנפש, אות צ').

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב/סו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכול הישועות

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

לראות באב"י הנחל

= רפואה (חלק ו') =

... (ו) ואמר: על כל פסיעה ופסיעה של נסיעת ארץ-ישראל יהיה לי מסירת-נפש. ואמר: אני רוצה לנסע מיד, איך שיהיה, אפלו בלי מעות, אך מי שיצא לרחם עלי, יתן לי מעות על הוצאות. ותכף נסעו אנשי-שלומנו בעזרות הסמוכים, וקבצו מיד איזה סך, למען יהיה לו על-כל-פנים על הוצאות לנסע מביתו כי הנסיעה הייתה בנחיצות גדולה, וראו שאי אפשר לעכבו בשום אופן איזה זמן כלל. ונסע מיד בוריוות מביתו בח"י איר, והמתיק סוד יחדו עם איש אחד מאנשיו, שיסע עמו בצותא חדא:

... (ח) ובח"י איר נסע מביתו, מקהלת קדש מדודיקא לעיר ניקולייב, ושם היה ספינה עבור חטים, ונסע עם אותה הספינה דרך אדס, כי מקדם היו המשלחים ושאר אנשים יראים לנסע דרך אדס, כי אמרו, שהים מספן דרך שם, והוא בחכמתו הגדולה הבין תכף, שטוב יותר מכמה טעמים לנסע על הספינה מאדס, כי מקצרים את הדרך הרבה, שיש ממדינתנו לגלץ (שם החוף ברומניה), גם יוצאים מן הספנה שיש פשוטעים מגלץ, שיש ספנה גדולה כשירדים מהנהר טונא על הים, כמפורסם, על-פן לא השגיח כלל על דברי העולם, ונסע מניקולייב דרך אדס לסטנבול:

... (ט) וצהה להאיש שהיה עמו לקנות ניר הרבה ודיו, ומיד בבואם על הספינה התחיל לכתב תורה. והזהיר את האיש הנ"ל לבל יעזן כלל בכתיבו, והכרח האיש להבטיח לו בהן שלו, ואז האמין לו, ונתן לו המפתח מהתבה, וביציאתם מאדס, שם לוו אותו הרבה אנשים מאד בכבוד גדול, ונסעו אחריו כמה עגלות, ולוו אותו בשיר, במשתה ושמהה גדולה מאד. ובבואם לספינה, והתחילו לילך על הים השחור, תכף במעת-לעת הראשון היה פרטינע גדולה, דהינו רוח-סערה, עד שהגלים קפצו על הספינה, והכרחו להיות בחדר סגור ומסגור מחמת המים, שלא יבואו עליהם, והיו ברקים ורעמים ורוחות גדולות בלי ערך, והיה פחד גדול מרעש הרעמים והגשמים ושאון הגלים, ומחמת פחד לא היה באפשרי לישן בלילה וכו' ...

... **אחד** בצרפת היה נבון, כי הרופאים אמרו שאשתו מכרחת להפיל, והרבנים הסכימו. בצר לו פנה לרבו, וזה אמר לו: "או שתשמע להם, או שתלך בדרך אמונת צדיקים ותבחר אחד מאנ"ש לשמע דעתו", והוא בחר בר' ישראל. אחיו נכנס בבקר לשאל את ר' ישראל, ור' ישראל אמר לו: "רבנו לא רוצה רופאים, לא לשמע לרופאים, ושתלך בנגל", ושאל אותו שוב ר' ישראל: "אולי אחיך לא יודע מרבנו?" והלה ענה שאחיו ברסלב, והיה פשוט לר' ישראל שיקבל, שאצל רבנו לא שומעים כלל לרופאים, ואשתו ילדה בת בשלום.

... **אחד** מהחברים ספר לר' ישראל שאביו סובל משכחה (אלצהיימר), ור' ישראל השיב ברענו: "אני גם שוכח הרבה דברים". והיה נראה שמחזקו לא להבהל מזה.

... **אשה** אחת התלוננה לפניו שהרופאים אמרו לה שיש לה את המחלה הידועה, רחמנא לצלן, ור' ישראל אמר לה, שלפני הרבה זמן הרופאים אמרו גם לו את אותו הדבר והוא לא השגיח על זה, והמשיך לחיות כרגיל.

... **אחד** אמר לר' ישראל שיש לו גדול, רחמנא לצלן, השיב לו ר' ישראל שגם לו היה גדול והרופאים אמרו שדרך הגדול להיות גדול וגדול, והוא הלך ליצר להתפלל, ונעשה קטן וקטן.

... **אחד** בא אליו בעבור רפואת בתו, ור' ישראל לא רצה שילך לרופאים, אך היה קשה לאותו חבר לעמד בזה והלך לרופאים, ולבסוף אמר לו הבור מרבנו, שהשם יתברך כל-פך גדול, שיכול לרפאות אפלו על-ידי הרופאים.

דעת, לח-לט

הגבוהי קומה על-פיריב הן כסילים (לקוטי מוהר"ן א' - סעיף נ"ה).

צריך לשמר את עצמו מאד מרובי חכמות, שלא יהיה חכמתו מרבה ממעשיו. כי עקר חזוק הלב, שיתקרב אל האמת להשם יתברך ולתורתו הקדושה, הוא רק על-ידי מעשים טובים. אבל מי ששכלו יותר ממעשיו הטובים, אין כח בלבו להכיל את שכלו בקדשה פראוי, ואז על-ידי השכל הוא מחטיא ביותר. על-פן צריך להתרחק מרובי חכמות של הכל שהם חכמות העולם, וביותר צריך להתרחק מחכמת הפילוסופיא; רק לבטל את שכלו נגד אנשי-אמת שהולכים בדרך האמת כפי מה שקבלנו מרבנותינו ז"ל (שם, וע' חקירות אות ו).

... חוס וחמל עלינו והצל את שארית עמך ישראל מכל הכתות של המחקרים והפילוסופים הצדים נפשות לפרחות לבאר שחת, ולא יעלה ולא יבא ולא יגיע ללבנו וללב כל עמך בית ישראל שום צד סברה מסבירותיהם, ולא שום דעה ומבוכה מדעותיהם וממבוכותיהם, ולא שום בלבול וקשיא מקשיותיהם. רק תוכנו להרבות בתורה ובמעשים טובים בתמימות ובפשיטות גמור כל ימינו לעולם, ונשליך כל

החכמות אחרי גוננו, ונסמך על אמונה לבד כמו שקבלנו מאבותינו הקדושים. ויהיו מעשינו הטובים מרבים מחכמתנו.

... ותתן לנו כח להכניע ולשבר ולבטל ולעקר ולכלות את כל דעות הזרות של כל המחקרים והפילוסופים, וננכה להפך את לבם אל האמת שישונו כלם לאמונתך הקדושה והטהורה והתמימה: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה נ"ה)

משיבת נפש

(א) עקר גדלתו של הקדוש-ברוך הוא שגם הרחוקים ממנו יתברך מאד מאד גם הם יתקרבו לעבודתו ויבזה נתיקר ונתעלה שמו יתברך למעלה ולמטה. על פן אין לאדם ליאש עצמו מלהתקרב לעבודת השם מחמת שנתרחק מאד מהשם יתברך על-ידי חטאיו המרבים אף שהרבה לעשות רע חס-ושלום. כי אדרבא ממנו דייקא יתעלה וישתבח ויתגדל כבודו יתברך ביותר כנ"ל. אבל עקר התקרבות הרחוקים להשם יתברך הוא על-ידי צדיקי הדור:

(לקוטי מוהר"ן א' - סעיף י')

שבת שלום

וכל הישועות